

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1211/2023
16.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Атиле Мразнице, поднетом против правноснажних решења Трећег основног суда у Београду К 988/21 од 28.03.2023. године и Кв 537/23 од 04.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Атиле Мразнице, поднет против правноснажних решења Трећег основног суда у Београду К 988/21 од 28.03.2023. године и Кв 537/23 од 04.07.2023. године.

Образложење

Решењем Трећег основног суда у Београду К 988/21 од 28.03.2023. године, одбијена је исплата трошкова кривичног поступка браниоцу окривљеног АА, адвокату Атили Мразници.

Решењем Трећег основног суда у Београду Кв 537/23 од 04.07.2023. године, одбијена је жалба браниоца окр. АА, адвоката Атиле Мразнице, изјављена против решења Трећег основног суда у Београду К 988/21 од 28.03.2023. године, као неоснована. Поред тога, одбијан је и захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка окр. АА, на име састава жалбе од 05.04.2023. године, изјављене против наведеног решења.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Атила Мразница, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП. у вези са чланом 441. став 4. ЗКП у вези члана 262. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање наведеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 262. ЗКП, наводећи да је против окривљеног вођен поступак због извршења три кривична дела, а да је окривљени осуђен само за једно кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, док је за два кривична дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ ослобођен од оптужбе, те да је суд заузео став да у конкретном случају нема услова за исплату трошкова кривичног поступка окривљеном, а такав став заузима и другостепено веће истог суда. У првостепеној пресуди, суд у ослобађајућем делу одлуке наводи да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, али у побијаним решењима, суд одбија да исплати трошкове кривичног поступка браниоцу окривљеног. Бранилац истиче да је на овакав начин повређен закон јер је суд променио првостепену одлуку у којој је наведено да трошкови падају на терет буџетских средстава, те да је сходном применом члана 262. став 2. ЗКП, требало да утврди само висину трошкова поступка. Осим тога, бранилац наводи да иако поступак није раздвојен, то не значи да бранилац није предузео радње за које му по закону припада накнада. Оваквим поступањем суда и неутврђивањем висине трошкова кривичног поступка за процесне радње браниоца, које су настале поводом поступка и на чију надокнаду бранилац по закону има право, повређен је кривични закон у смислу члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 262. ЗКП.

Према подацима у списима предмета, окривљени АА је пресудом Трећег основног суда у Београду К 988/21 од 29.07.2022. године оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајњу од једне године, са роком проверавања у трајању од четири године, док је окривљени АА, истом пресудом ослобођен од оптужбе због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ. Истом пресудом окривљени АА и окривљени ББ ослобођени су због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) КЗ у вези члана 33. КЗ. У односу на осуђујући део пресуде окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 20.000,00 динара, док је у односу на ослобађајући део пресуде суд донео одлуку да трошкови падају на терет буџетских средстава.

Из списка предмета се утврђује, да бранилац окривљеног АА до закључења главног претреса, као ни до правоснажног окончања кривичног поступка није поднео захтев за накнаду трошкова кривичног поступка.

По правноснажности пресуде, бранилац окривљеног је поднео захтев да се окривљеном признају трошкови одбране у односу на два кривична дела за која је

ослобођен од оптужбе, имајући у виду да је према окривљеном вођен кривични поступак за три кривична дела а осуђен је само за једно кривично дело.

Побијаним решењем је одбијен захтев браниоца окривљеног, да се окривљеном посебним решењем признају трошкови кривичног поступка.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе.

Одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописано је да ако недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве.

Имајући у виду напред цитиране законске одредбе, по оцени Врховног суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је побијаним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП. Бранилац окривљеног АА није истакао захтев за накнаду трошкова до завршетка главног претреса, као ни до правоснажног окончања кривичног поступка, нити се жалио на пресуду у делу који се односи на трошкове поступка. Одредба члана 262. став 1. ЗКП обавезује суд да у пресуди или решењу које одговара пресуди, одлучи ко ће сносити трошкове кривичног поступка. Према томе, да би суд такву одлуку донео, потребно је да је поднет захтев од стране овлашћеног лица за накнаду трошкова, који се односи на награду и нужне издатке окривљеног и браниоца. Како бранилац овакав захтев није поднео, то суд у односу на такав захтев није ни могао да одлучи. С друге стране одредба члана 262. став 2. ЗКП, односи се само на могућност да се одлучи о висини трошкова, уколико је захтев постављен, а који касније може бити опредељен у делу висине, а не и на одлуку о томе ко ће сносити трошкове.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Атиле Мразнице, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић